

ГЕОРГИ РУСАФОВ
ГОЛЧО И МАМИНИТЕ
СИНЧЕТА

chitanka.info

Веднъж — на връщане от панаира в съседния градец, пътя за който минавал през Голтупан — пред дома на Голчо спрели трима момци, три наконтели мамини синчета. Наперени, гълчаливи, те започнали да бълскат с все сила по дворните порти и да се провикват колкото им глас държал, като че ли не се намирали пред мирен дом, а зовели някой ханджия:

— Хей, стопанино, излез веднага да ни напоиш със студена водица, че както сме зажъдели от дългия път, току-виж сме пукнали за едната хубост пред вратата ти!

Голчо им отворил, поканил ги в двора. Сетне им дал да се разхладят с по една кратунка прясна кладенчова водица и зачакал да продължат пътя си. Ала вместо да си отидат, тримата момци се разположили на сянка под любимата Голчова лозница, па започнали шумно в надпревара да се хвалят един друг и да се бият в гърдите, че всеки от тях е готов да даде живота си за останалите двама.

Хората от съседните дворове ги слушали, поглеждали се с просълзени от умиление очи и си шепнели:

— Това се казват приятели, това са истински побратими — блазя им!

В началото и Голчо помислил същото за гостите си. Но по едно време му текнало да изпита момците наистина ли са такива, за каквите сами се хвалят, и дали вярно са толкова големи приятели. Затуй — когато единият от тях излязъл за малко на улицата — той отишъл при останалите двама и рекъл:

— Както ви слушам да хвалите момъка, дето излезе, май той ще да е някой голям певец, някой нечуван сладкопойник... Хайде, като се върне тука, го накарате да изчурулика една песничка, та и ние, голтупанци, да чуем в нашето забутано село един прославен певец!

Щом чули ласкавите думи на Голчо за отсъствуващия им приятел, двамата момци изведнъж забравили как преди малко сами са го превъзнесли за най-сладкогласия певец на света и викнали в един глас:

— Никакъв певец не, е той, байо, а само едно дългоухо наконенко магаре, което самичко се е провъзгласило за певец!... И ти се откажи навреме от мерака си да чуеш гласа му, че разтвори ли си за песен устата, начаса цялото село ще побегне към гората, изплашено от магарешкия му рев!...

След някое време момъкът, когото приятелите му в негово отсъствие произвели в дългоухо наконено магаре, се завърнал от улицата, а вместо него там отишъл един от двамата му нови кръстници. Тогава Голчо се приближил за втори път до останалите под лозницата мамини синчета и започнал като преди да хвали отсъствуващия момък със същите похвали, с които го хвалели в негово присъствие приятелите му. Но още не успял да изрече половината от похвалите, Дългоухото магаре и вторият му кръстник настръхнали като оси и го прекъснали разпалено:

— Малко познаваш ти този човек, байо... — чак рипнали на крака те и размахали ръце. — Той не е нито щедър, нито хрисим като мравка, нито добър и верен приятел, за какъвто се представя, а просто на просто е един заядлив пес. Затуй, ако искаш да ти е мирна главата, стой по-далечко от него, че ние сме му сърбали попарата!

По същия начин, преди да е изтекъл час от пристигането на трите мамини синчета в двора му, Голчо узнал от наконеното Дългоухо магаре и Заядливия пес, че и третият от тях не е момък като другите момци, а направо — едно тъпо говедо...

Тримата момци, трите мамини синчета се излежавали навред по сенчестите места на Голчовия двор чак до залез слънце, като че ли се намирали в бащинията си. Едва когато захладняло хубавичко, те се надигнали, тръгнали към пътните порти и оттам подвикнали на Голчо, както чорбаджиите подвикват на аргатите си:

— Чувай, байо, ние излизаме да се поразтъпчим из селото, ала пак ще се върнем при тебе за нощувка, та гледай да намериш по-хубаво местенце за спане на тримата ни!

— Добре, елате... — кимнал Голчо. — Не вярвам нито Марко, нито Шаро, нито Белчо да затворят покоите си за гости като ваши милости!...

Наперените момци не дали ухо на Голчовите думи, затуй се запилиeli веднага безгрижно из кривите сокаци на Голтупан. Но когато след час-два се върнали при него за нощувка, те с удивление видели, че Голчо не ги чакал сам пред дворните си порти, а с още двама свои съседи, които стискали в ръцете си по една чудна вещ... Единият държал капистрата на Голчовия вол Белчо, другият — синджира на кучето му Шаро, а стопанинът на дома — юлара на куцото си магаре Марко Дългоухи.

„Майко мила, какво ли са намислили да правят тези мустакати чичовци с нас, та ни посрещат по тази късна доба с капистра, синджир и магарешки юлар!“ — трепнали начаса от страх сърцата на манините синчета при вида на намръщените мъже пред вратата.

Голчо и съседите му не ги оставили дълго да гадаят защо ги посрещат така. Преди манините синчета да се окопитят, тримата мъже обрамчили капистрата на Тъпoto говедо, синджира — около шията на Заядливия пес, а юлара надянали върху главата на наконтеното Дългоухо магаре. Сетне опънали яките си мищци и задърпали с все сила единия към обора на Голчовия вол Белчо, другия — към колибата на кучето му Шаро, а третия — към яхъра на куцото му магаре Марко. Дигнала се олелия до небето.

— Олеле, чичо, какво правиш с мене, защо ме водиш в обора на вола, не виждаш ли, че съм човек, младо ергенче, при това едно на майка и баща!... Моля ти се, пусни ме, не ме прави за смях на хората! — ревнал първи в стихналата селска нощ колкото му глас държал момъкът с капистрата.

— А мене защо сте ме помъкнали със синджира като куче, бре, не знаете ли, че съм кметски син!... Оставете ме веднага на мира, че люто ще си изпатите от баща ми! — последвал го момъкът със синджира на врата.

— И аз не съм магаре, та сте ме задърпали с този юлар към магарешкия покрив!... Аз съм певец, велик певец! — надул бас и опя с юлара на Голчовото куцо магаре Марко Дългоухи.

Тогава Голчо дал знак на съседите си да запрат, застанал пред манините синчета и им рекъл:

— Когато днес ви приех в двора си, аз също ви взех за момци като всички момци по света, ала сетне вие сами ми казахте, че не сте никакви млади люде, а единият от вас е наконтиено дългоухо магаре, другият — заядлив пес, а третият — тъпло говедо!... Защо сега дигате връва до небето, че ви отвеждаме да пренощувате там, дето нощува магарето ми Марко, кучето Шаро и волът Белчо?

Момците разбрали, че сами са си постлали леглата, където ги водят да нощуват, па ударили на молба да ги пуснат. И когато тримата мустакати мъже накрая свалили от главите им капистрата, синджира и магарешкия юлар, манините синчета плюли на петите си и потънали в

тъмната нощ като подплашени котараци, за да не помиришат вече до края на живота си нито Голчовата къща, нито Голтупан...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.